

— Красиви много... повтаря тя, като бара тантелите на нагръдника на вакарелката...

Г. Геровъ! Добръ правите, че черпите българския си рѣчникъ изъ *устата на народа!*

* * *

Ето идатъ трима войника, усмихнати съ привѣтливи лица. Двамата се познаватъ съ Райна. Другиятъ се зра-
висва съ Елена. Тѣ сж едноселци.

За третията слугиня нѣма кавалеръ. Тя е една груба и грозничка селенка отъ полето, отъ село Мраморъ. Тя стои права и завистливо гледа щастието на другаркитѣ си, като се мъчи да има една прѣсилена усмивка и безгрижно изражение. Тя е гологлава сжщо и рошава. Слънцето, като спуща послѣдния си снопъ зари отъ Верила-Планина, главата на полянката добива единъ златенъ кржгъ, който ѝ праватъ бухналитѣ косми, озарени отъ слънцето. Тоя златенъ вѣнецъ наумява православна светица, както ги пишатъ на нашитѣ икони.

— Здравствуй, Ленко!

Ахъ разбойникъ! „Ленко“ вече!

И Елена подава измокрена отъ чучура ржка, която войникътъ трѣска приятелски.

— Защо не дойде на хорото оная вечеръ, на Зайковата свадба? Лъжло! — казва усмихнато войникътъ, като стиска ржката ѝ съ дѣсницата си, която по симпатия, сжщо става мокра.

— Занята бѣхъ.

О г. Геровъ!

— На празникъ работишъ?—чуди се войникътъ и гледа тенекиевата игла-медалионъ съ стѣгълце на гушата ѝ.

— *Неирѣмънно* бѣше да остана у насъ! (Очевидно, Елена бърка и смѣша *необходимо* съ *неирѣмънно*, както